

του Π. Νικόλαου Λουδοβίκου

«Ποτέ δεν με ένοιαξε το ερώτημα. Το είπε και ο Νίτσε: δεν έχει σημασία η αιώνια ζωή, αλλά η αιώνια ζωτικότητα. Να το θέσω καλύτερα: δεν με ενδιαφέρει η αιώνια επιβίωση ενός κομματιού της ύπαρξής μου, της ψυχής μου, στο χρόνο. Διότι αυτό δεν σημαίνει ότι θα έχω αιώνια ύπαρξη, ότι θα έχω σωματικότητα: ότι θα μπορώ να χαίρομαι, να αγαπώ, να απολαμβάνω ψυχοσωματικά τους άλλους...

Το γεγονός αυτό, ότι η ουσία του ανθρώπου δεν είναι μόνο η ψυχή, είναι άλλωστε και η ανθρωπιστική επανάσταση του χριστιανισμού. Πριν από αυτόν ο Πλάτωνας θεωρούσε το σώμα τάφο της ψυχής και ο Σωκράτης χαιρόταν πριν πεθάνει γιατί έτσι θα ελευθερωνόταν η ψυχή του...

Σε αντίθεση, λοιπόν, με αυτό, στον χριστιανισμό από τον 1ο κιόλας αιώνα το λεγόμενο "κατ' εικόνα" ίσχυε και για το σώμα, που οντολογικά ήταν ίσο πια με την ψυχή. Ο χριστιανισμός μίλησε για το "όλον" αυτού, την πρώτη ολιστική προσέγγιση του ανθρώπου. Αν και η βιβλική έννοια της ψυχής σημαίνει όντως το "όλον", σε ολόκληρη τη Δύση μέσω του Αυγουστίνου δυσκολεύτηκε πολύ να περάσει αυτή η διάσταση. Στη Δύση επικράτησε το *cogito ergo sum*, όχι π.χ. το ερωτεύομαι άρα υπάρχω.

Ομως, ο άνθρωπος θα σωθεί όπως είναι σήμερα: ολόκληρος. Γι' αυτό άλλωστε και οι πρώτοι χριστιανοί είχαν προκαλέσει τη μήνι των φιλοσόφων, οι οποίοι τους αποκαλούσαν υλιστές. Και αυτό, αλήθεια, είναι ο χριστιανισμός: ένας ιερός υλισμός. Δεν έχει τίποτα το μεταφυσικό. Και το σώμα είναι τόσο σημαντικό που αξίζει να αναστηθεί. Διότι αν δεν αναστηθεί το σώμα, δύο τινά μπορεί να συμβαίνουν: ή δεν το έφτιαξε ο Θεός, ή δεν είναι αρκετά Θεός για να μπορεί να το σώσει...»

Αυτό πώς θα συμβεί;

«Με το θάνατο αυτό που είμαστε διαλύεται. Το σώμα, ως βαριά δομή, φθείρεται - η ψυχή ως λεπτή δομή και υλικό εκμαγείο του σώματος διατηρείται, διότι μόνο έτσι, μέσω του Θεού, μπορεί να "αναδημιουργηθεί" ο ίδιος άνθρωπος: αυτή είναι η περίφημη Ανάσταση Νεκρών. Αυτό μας το έδειξε ο Χριστός μέσω αυτού που γιορτάζουμε σήμερα, της Ανάστασής Του, αφού αυτός έχει δύο φύσεις: την ανθρώπινη που βίωσε τον πραγματικό θάνατο, και τη θεία, που ζωοποιεί και ο Θεός γίνεται η υπόσταση του φυσικού όντος το οποίο έτσι αφθαρτίζεται.

Η Ανάσταση όλων θα συμβεί - το θέμα είναι αν αυτό θα σημαίνει και μετοχή στο Θεό (αυτό που λέμε Παράδεισο: την υπέρτατη δοτικότητα) ή απλή γνώση του Θεού χωρίς μετοχή, αυτό που λέμε Κόλαση. Και φυσικά τότε δεν είναι ο Θεός αυτός που κολάζει αλλά ο άνθρωπος που διαλέγει αυτή την υπέρτατη φιλαυτία. Αυτά, τώρα, δεν είναι ιδεολογήματα. Την πληρότητα της Χάριτος ο πιστός την κατακτά βλέποντας την ομορφιά, τη βεβαιότητα πέραν του θανάτου. Διότι ο χριστιανισμός πέραν από ιερός υλισμός είναι ένας εμπειρισμός...»

Ορθόδοξη Καθολική και Αποστολική Εκκλησία αποκαλείται το σύνολο των αυτοκέφαλων και αυτόνομων χριστιανικών Εκκλησιών που διοικούνται κατά συλλογικό τρόπο από Συνόδους, έχουν αποδεχτεί το περιεχόμενο των αποφάσεων των επτά πρώτων Οικουμενικών Συνόδων και παραμένουν σε πλήρη κοινωνία μεταξύ τους. Ως αφετηρία τους αξιώνουν τον Ιησού Χριστό και τους Αποστόλους του, μέσω της συνεχούς αποστολικής διαδοχής. Σήμερα ο συνολικός αριθμός των ορθόδοξων υπολογίζεται περίπου σε 300 εκατομμύρια χριστιανούς. Οι όροι ορθόδοξος - ορθοδοξία έχουν χρησιμοποιηθεί παραδοσιακά, στον ελληνόφωνο χριστιανικό κόσμο, προκειμένου να υποδείξουν τις κοινότητες, ή τα άτομα, που διατήρησαν την αληθινή πίστη, σε αντιδιαστολή με εκείνους που κηρύχτηκαν αιρετικοί.

«Ο άνθρωπος θα σωθεί όπως είναι σήμερα, ολόκληρος - ψυχή τε και σώματι».

Πηγή: ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ-ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΚΑΒΑΖΗ 19/2/2009